

Nedim Gürsel - Sevgilim İstanbul

Can Yayınları, s.10-13

Galata Kulesi'ne kıvrılan merdivenli dar sokaklar ıssız, evlerin, odaların duvarları karanlıktı. Zincirli demir kapının önünde bekledim bir süre. Sonra

Yüksekkaldırımdan aşağıya, Karaköy'e indim. Alana varır varmaz patladı kentin gürültüsü. Banco di Roma'nın önünden geçerek balık pazarının dibine iliştirilmiş birkaç tahta masadan ibaret bu kahveye çöktüm. Kendin artan uğultusuyla birlikte mi duydum ilk sesi, pek anımsamıyorum. Bankalar yokuşunda yankılanan vapur düdükları çoğalmıştı. Korna, fren, insan sesleri, bağrıışan satıcılar, hamalların küfürleri birbirlerine karışıyor, balık pazarının bildik gürültüsü sürüp gidiyordu. Sonra boğuk bir düdük sesi duyuldu. Marmara'dan Karadeniz'e geçen büyük tankerlerden birinin uzak sireni:

“Unutmadım seni. Nasıl da güzeldin! Çekingen bakışlarını, ince uzun yüzünü, on altı yaşının yalnızlığını unutmadım.”

Tanıdık bir ses konuşuyordu. Fısıltıyla, yıllardır söylenmemiş bir türküyü, özenle saklanmış bir gizi mırıldanır gibi.

“Unutmadım seni. Nasıl da yalnızdın! Kalabalığın ortasında, öyle bir başına. Vitrinlere bakmadan yürüyordun. Elinde sigaran, bir tuhaf düşe, çevrende devinen bu anlaşılmaz, karmaşık dünyanın ötesinde bir dinginliğe dalmış Tünel'e doğru yürüyordun.”

Önce belli belirsiz bir fısıltı, boğuk bir sirendi. Akşam kalabalığının uğultusunda ansızın yakaladı beni. Yavaşça yerleşti içime, gövdeyi ürperti. Şimdiyse bir uzun hava gibi akıp gidiyor:

“Tünel'e doğru yürüyordun. Telaşlı bir adama, yavaşlayan dolmuşlardan atlayıp kaldırıma koşan insanlara çarpıyordun bazen. Akıntıya kapılmış birtahta parçası gibi dura kalka, yavaşlayıp hızlanarak kayıyordun suyun üzerinden. Uzun süre izledim seni. Küçük balkonlu, sütunlu taş yapıların altından geçtin. Santa Maria hanının önünde, caddeye eğilip kanat germiş Meryem Ana yontusunun altında durdun bir an. Solda, kilisenin kapısına dek inen merdivenlere aktın. Aşağıya inip kiliseye girseydin soğuk yıllanmış birsu çıkacaktı karşına. Mumlarla aydınlanan duvarlar, Bizans'tan kalma eski birsarnıcın ıslak duvarlarına dönüşecekti. Kendini suya bırakmak, mumların titrek aleviyle aydınlanan boşluğa doğru, dibe çöken bir tortu gibi yavaşça inmek için korkuyla karışık dayanılmaz bir istek duyacaktın. Bu kentin temelinde su olduğunu, eski Bizans sarnıçlarına, Yerebatanlara hiç beklenmedik bir anda iniliverdiğini bilmiyordun henüz. Ama yoluna devam ettin. Karşı kaldırıma geçip Markiz pastanesine girdikten sonra, en dipteki masaya oturdun.”

Katran rengi suyun kıyısında oturmuş kente bakıyorum. Çevremi kuşatan kalabalığa, üst üste yığılmış arabalara, hurda gemileri görmüyorum ama. Haliç her zamankinden de pis, iğrenç. Çürük elmalarla sebze yaprakları arasında yüzen kanlı balık başlarından ürkmüyorum artık. Derinden gelen, önce uzak bir vapur sireni boğukluğunda, sonra akıp giden, arttıkça da arınıp yunan bir su saydamlığında tenimi saran, gövdemi ısıtıp gevşeten bir sesin, hem yakın hem uzak, çok uzak bir sesin büyüüne kapılmış mutlulukla gülümsüyorum.

“Markiz pastanesinde, o en dipteki masada hep seni bekledim. Bir gün yeniden gelirsin diye. Günler, aylar, yıllar geçti. Gelmedin.”

Öylesine tatlı, o denli güzel ki ses! Hiç durmasın, böyle akıp gitsin istiyorum. Akıp gitsin, aktıkça yunsun arınsın istiyorum. Hep böyle, hem yakın hem uzak, durmadan konuşsun benimle.”